

NEGENTIG GEHEIMEN VAN JACEY

LUCINDA CARRINGTON

Negentig geheimen
van Jacey

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *A dangerous game*
Copyright © 1999 by Lucinda Carrington
Voor het eerst gepubliceerd door Black Lace,
een imprint van Ebury Publishing, een Random House Group Company
De auteur erkent schrijver van het werk te zijn
Copyright © 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Inge de Leeuw
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Eerste druk, januari 2013

ISBN 978-94-016-0072-9 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Jacey Muldaire keek naar Anton, die op bed lag met een laken losjes over zijn knieën gedrapeerd. Zijn lul was nu slap, maar nog altijd van indrukwekkende lengte. Ze vond het leuk om naar hem te kijken, halfnaakt en slapend. Hij was altijd moe na het liefdesspel.

Ze zuchtte, trok de riem van haar zwarte, zijden kimono wat strakker en zette de waterkoker aan. Anton O'Rhiann, dacht ze. Franse moeder, Ierse vader, een explosieve, schitterende combinatie. Het lijf van een atleet en donkere ogen die staal konden doen smelten. De meeste zusters kwijlden van hem, waren jaloers op iedereen die het lukte bij hem in de buurt te komen en waren vooral jaloers op haar. En ik heb niet eens geprobeerd om hem aan de haak te slaan, bedacht ze. Als hij me niet had gevraagd tijdens de wacht, dan had ik hem waarschijnlijk niet eens opgemerkt. Toen glimlachte ze. Oké, dat was misschien niet helemaal waar, dacht ze. Ik zou hem vast wel hebben opgemerkt, maar ik zou hem nooit

hebben aangemoedigd. Hij had op haar gejaagd. En ik heb hem nog gewaarschuwd. Ik heb hem gezegd dat ik geen vaste relatie wilde. Destijds geloofde hij me niet en hij gelooft me nog altijd niet. En de anderen ook niet. Die snappen niet waarom ik hem niet met beide handen vastgrijp, nu ik de kans heb.

Het water kookte en de waterkoker sloeg af. Ze pakte twee rode mokken uit het kastje en keek nog een keer door de openstaande deur. Anton draaide zich lui op zijn zij, waardoor ze naar zijn smakelijke ronde billen keek. Hij is aantrekkelijk in bed en daarbuiten, moest ze toegeven. Hij bezorgt me altijd een orgasme. En als we niets meer hebben om over te babbelen, kunnen we het altijd nog over het werk hebben!

Ze wist dat het roddelcircuit in het ziekenhuis al had vastgesteld dat ze het perfecte stel waren. De zusters sloten waarschijnlijk al weddenschappen af over wanneer ze bekend ging maken dat ze zich ging verlossen en de vrienden van Anton waren vast al aan het uitzoeken welke gênante grappen ze met hem zouden uithalen op zijn vrijgezellenfeest. Ze begrepen er niets van, dacht ze. En Anton begreep er ook niets van. Ze wist dat hij zich gekwetst voelde door haar constante weigering om een vaste relatie te overwegen. Hij beschouwde het als een persoonlijke belediging.

‘Je kunt gewoon blijven werken, hoor,’ had hij al zo vaak tegen haar gezegd. ‘Godsamme, ik stel niet voor dat je je carrière voor me opgeeft. Helemaal niet. Ik ben zelfs trots op je, dokter Muldaire! Schoonheid en hersens; een zeer sexy combinatie.’

Hij zei zo vaak tegen haar dat ze mooi was. Ze keek weer naar hem. Hij had zijn ogen dichtgedaan en ademde rustig. Hij was direct uit zijn dienst naar haar toe gekomen. Het was eigenlijk zonde om hem wakker te maken voor een kop koffie als hij zo moe was. Ze liet de mokken op tafel staan en liep

naar haar manshoge spiegel. Schoonheid en hersens? Nou oké, ik ben zonder al te veel moeite afgestudeerd, mijmerde ze. Maar schoonheid? Ze vond zichzelf niet mooi. Ze hield van haar vlammend rode haar, een kleur die je nergens kon kopen, maar hoewel ze wist dat ze mooie jukbeenderen had, vond ze haar gezicht veel te vierkant en haar lippen veel te vol om mooi te zijn. Wel opvallend misschien, besloot ze. Ze had ballerinabenen, lang en rank, en de soepele gratie van een danseres. Haar borsten waren oké; niet kolossaal, maar wel goed zichtbaar. Haar kont vond ze maar niets en haar heupen waren te smal. Op dat moment hoorde ze een zacht, bewonderend gefluit achter zich en ze draaide zich om. Anton zat rechtop in bed.

‘Ik dacht dat je sliep.’

‘Alle goede doktoren slapen met een oog open,’ zei hij grijnzend. ‘Hou eens op met poseren. Je weet dat je prachtig bent.’

‘Dat ben ik niet.’ Ze keek over haar schouder. ‘Mijn kont is veel te klein. Het is net een mannenkont.’

Anton zei lachend: ‘Nou, niemand denkt dat jij een man bent, hoor.’

‘Op school heb ik anders de rol van Romeo gespeeld. En ik was heel overtuigend. Ik kreeg bijzonder goede recensies.’

‘En hoe oud was je toen?’ vroeg hij spottend. ‘Twaalf? Dertien? Platte borst en puistjes? Dat gaat nu niet meer op. Je bent op en top een vrouw.’ Hij klopte op het bed. ‘Kom eens heel gauw hier.’

Ze hijgde theatraal. ‘Alweer? Uw herstel is opmerkelijk, meneer.’

‘Met jou als inspiratie ben ik een zes-keer-per-nacht-man.’ Hij keek naar beneden, naar zijn half stijve penis. ‘Zie je wel? Ik hoef alleen maar aan je te denken, dan word ik al stijf. Kom nou en laat je heerlijke mondje eens werken en inspireer me nog een beetje.’

Hoofdschuddend liep ze achteruit. ‘Nee. Ik ga koffie maken.’

In de keuken keek ze achterom en zag dat Anton weer was gaan liggen en zijn ogen had gesloten. Glimlachend liep ze naar de woonkamer, waar Antons kleren overal verspreid lagen. Ze pakte zijn spijkerbroek, trok die aan en merkte tot haar verbazing dat die haar vrij goed paste. Zijn zachtleren bomberjasje was te groot, maar bedekte haar borsten. Ze trok haar haren zo strak mogelijk naar achteren en duwde de paardenstaart onder de kraag van het jasje. Ten slotte zette ze het oude honkbalpetje op dat ze van iemand had gekregen toen het een keer ontzettend hard regende. Ze liep naar de slaapkamer en schudde Anton ruw wakker. ‘Wakker worden, stoere jongen,’ gromde ze. ‘Zin in wat actie.’

Ze zag de verwarring in zijn ogen toen hij die opendeed. Het was maar even, maar ze was tevreden. ‘Grapje!’ Ze maakte een pirouette. ‘En ik heb het niet eens serieus geprobeerd. Vind je ook niet dat ik er veel beter uitzie in een herenpak?’

Hij grijnsde loom. ‘Ik heb foto’s van Marlene Dietrich in een pak gezien. Die zag er heel sexy uit. Maar ze oogde niet zo afstandelijk als een man. En jij ook niet.’

Jacey keek uitdagend, zette een hand op haar heup en vroeg: ‘Oké, stuk, wil je me of niet?’

Hij pakte haar pols en trok haar op het bed. ‘Dat weet ik nog niet. Ik wil toch eerst weten wat je te bieden hebt.’ Handig ritste hij de spijkerbroek open en gleed met zijn hand naar binnen. Hij voelde dat ze geen onderbroekje aan had en dat ze nat en opgewonden was. Zijn vingers gingen op verkenning. ‘Nou, jongeman,’ mompelde hij, ‘volgens mij ontbreekt er hier wat.’

‘Er ontbreekt daar niets,’ plaagde ze hem. ‘Alles zit er. Het is een kwestie van grootte.’

Hij had haar clitoris gevonden en streek er zacht overheen.

‘Bedoel je dat je denkt dat je me met dit ding kunt bevredigen?’

Ze ging achterover op het bed liggen en trok het leren bomberjasje open. Haar tepels waren al hard en door de koele lucht werden ze nog harder. Ze wist dat hij ze graag zo zag: klein en hard. ‘O, jazeker, ik kan je bevredigen,’ beloofde ze.

Zijn ogen gleden bewonderend over haar heen. ‘Dat is vals spelen,’ zei hij. ‘En als je een jongeman was, dan wilde ik je kont, niet je borsten. Draai je om.’

Langzaam draaide ze zich om en voelde dat hij de spijkerbroek tot aan haar knieën naar beneden trok. ‘Jij bent een echte macho, hè?’ mompelde ze.

‘Nou, we hebben net vastgesteld dat jij het in ieder geval niet bent,’ was hij het met haar eens. Ineens lag hij bovenop haar. ‘Maar ik wel.’ Ze voelde de warmte en de zwaarte van zijn lijf en zijn groeiende erectie tegen haar kont. ‘Ik zou je kunnen nemen alsof je een jongen was,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Wil je dat?’

Het idee wond haar op. Dat had ze nog nooit gedaan. Ze voelde zijn lijf afwachtend rillen; blijkbaar vond hij het ook een opwindend idee. Dat vond ze verrassend. Ze hadden het eerder wel over seksuele fantasieën gehad en er ook wel een paar uitgevoerd – Anton die naar haar keek terwijl ze een striptease deed; orale seks op rare plekken, zoals de voorraadkamer in het ziekenhuis – maar over deze variant hadden ze het nog nooit gehad.

Nu trok hij de spijkerbroek helemaal uit en zij deed alsof ze dat niet wilde. Lachte. Stribbelde tegen. Trapte. Ze wist dat ze heel makkelijk een einde aan het spel kon maken. Hij zou er waarschijnlijk van schrikken als hij merkte hoe makkelijk. Maar nu liet ze toe dat hij haar ruw op het bed drukte, met zijn hand op haar rug. ‘Gedraag je,’ gromde hij. ‘Anders krijg je eerst nog billenkoek en dan een neukbeurt.’

Ze werd helemaal opgewonden van dit onverwachte spel

en was verrast door haar eigen geilheid vanwege de agresieve manier waarop hij haar behandelde. De fantasie dat ze helemaal aan zijn genade was overgeleverd, was bijzonder stimulerend. Ze zou het geweldig vinden als hij haar verwendde met lekkere, erotische billenkoek. Geen enkele man had haar ooit billenkoek gegeven.

Maar in plaats daarvan draaide hij haar op haar buik, sjoorde haar ruw in de juiste positie en duwde haar benen verder uit elkaar. Ze voelde zijn eikel tegen haar anus. Ze wist niet zeker of ze deze nieuwe ervaring prettig ging vinden, maar was inmiddels zo geil dat ze het wilde proberen en wel hier en nu! Ze wilde voelen hoe hij in haar kwam. Ze wilde hem voelen, zelfs als ze er zelf geen plezier aan beleefde. Ze wist dat hij haar later zou bevredigen met zijn mond of handen. Maar nu hij begonnen was met zijn ongebruikelijke standje, aarzelde Anton. Hij hield haar nog altijd stevig vast, ze kon geen kant op, maar hij leek te aarzelen om haar te penetreren. In de hoop dat hij zich bruter zou gaan gedragen, deed ze alsof ze weer tegenstribbelde.

Te laat realiseerde ze zich dat dit een fout was. Hij trok zich onmiddellijk terug. ‘Wees maar niet bang,’ mompelde hij in haar oor. ‘Ik wil je geen pijn doen. Ik doe niets wat jij niet wilt.’

‘Doe niet zo stom!’ mompelde ze boos. ‘Neuk me!’ Ze reikte naar achteren en pakte zijn lul. Ze hoorde hem kreunen toen ze die steviger vastpakte en naar zich toe trok. ‘Duw dat ding in me. Nu!’

‘Oké.’ Ze hoorde aan zijn stem hoe opgewonden hij was. ‘Als je het wilt, kun je het krijgen!’

Zijn eikel gleeed uit haar hand en stootte tussen haar benen. Ze was al goed nat en hij wreef heftig tegen haar aan en smeerde zichzelf zo in met haar naar muskus ruikende afscheiding. Hij zocht nog een keer en vond haar ingang, maar toen hij in haar wilde stoten, trok hij zich snel terug.

‘Sorry,’ mompelde hij. ‘Het zal je pijn doen. Ik kan het niet...’ Hij rolde van haar af en ging met zijn rug naar haar toe liggen. Ze wist dat hij nu niet meer door wilde gaan en dat het geen zin had om het nog een keer te proberen en hem aan te sporen. Ze raakte zijn schouder aan.

‘Het is oké,’ zei ze zachtjes.

‘Ik had er niet mee moeten beginnen.’

‘Ik wilde het. Echt waar.’

‘Misschien een andere keer,’ mompelde hij.

Maar ze wist dat het een smoesje was. Hij zou nooit meer iets aparts willen proberen. Mister Nice Guy, dacht ze spijtig. Heel jammer dat ik niet jouw Mrs. Nice Girl ben. Hij ging op zijn rug liggen en ze zag dat hij geen erectie meer had. Ze pakte zijn eikel en zei uitdagend: ‘Wedden dat ik je in twee minuten heb klaargemaakt?’

Hij keek haar verslagen aan. ‘Wil je dat echt doen?’

‘O, Anton,’ zei ze bruusk, ‘maak alsjeblieft geen verdomde martelares van me. Dat is mijn stijl niet.’ Ze draaide zich op het bed om en sloot haar lippen over hem heen, likte hem plagerig met het puntje van haar tong.

‘Twee minuten,’ zei ze. ‘Neem de tijd op.’

‘Ik kan de klok niet zien.’

‘Tja, dan zul je me moeten vertrouwen.’

Ze nam zijn eikel in haar mond en voelde zijn penis omhoogkomen. Ze bewoog met hem mee, beet hem zachtjes met haar tanden en liet ze over zijn gevoelige huid glijden. Ze wist dat hij daarvan genoot. Ze bracht hem veel sneller op de rand van zijn orgasme dan ze had gedacht. Anton kwam nooit klaar in haar mond. Hij trok zich uit haar mond en hield zichzelf vast terwijl hij schokte van het orgasme. Daarna hoorde Jacey een tevreden zucht.

‘Ik heb gewonnen,’ zei ze.

‘Ik geloof je. Wat zal ik doen? Als verliezer.’

‘Me op een etentje trakteren?’ stelde ze voor.
Hij kwam op een arm omhoog. ‘Dat was ik al van plan.’
Ze zwaaide haar benen van het bed af. ‘Leugenaar. Wanneer?’
‘Volgende week.’
Ze stond op en liep van het bed weg. Onderweg pakte ze zijn leren jasje.
‘Wat ga je doen?’ vroeg hij.
‘Koffie zetten.’
‘Ik kan ook koffie zetten, weet je dat? Waarom mag ik het nooit zetten?’
‘Die heb ik geproefd.’
‘Mijn koffie is niet zo slecht.’
‘Jouw koffie is verschrikkelijk.’
Grijnzend zei hij: ‘Eerlijk gezegd zou mijn moeder het vast wel met je eens zijn.’ Hij wachtte even voordat hij verderging: ‘Ik denk dat je haar best aardig zou vinden.’
Ze draaide zich om en had het vermoeden dat ze wist waar hij naartoe werkte. ‘Anton, ik heb geen tijd om op vakantie naar Frankrijk te gaan.’
‘Dat hoeft ook niet. Mijn moeder komt hiernaartoe.’ Ze keek hem vragend aan. ‘Je bent het vergeten,’ zei hij op beschuldigende toon. ‘Ik heb je toch verteld dat mijn moeder voor mijn verjaardag overkomt. En mijn zus komt vanuit Leeds. We gaan het met z’n allen vieren met een super-deluxe etentje. Jij ook.’
Ze was het vergeten. Zijn verjaardag, dacht ze. Ik ben zijn verjaardag vergeten. Hoe was het mogelijk. Toen bedacht ze dat ze ook vaak haar eigen verjaardag vergat. Maar dat kon ze hem niet vertellen.
‘Je zult zien wat een gezellige familie ik heb,’ plaagde hij haar. ‘En zij zullen zien wat een knappe vriendin ik heb. Ik heb ze al zo veel over jou verteld.’

Ze hoopte dat hij niet kon zien wat ze dacht. Want het laatste waar ze behoefte aan had was een familiereünie met Antons moeder. ‘Ik ben je vriendin niet,’ zei ze.

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde. ‘Wat ben je dan wel? We zijn nu acht maanden samen. Betekent dat dan helemaal niets voor jou?’

‘Dat betekent niet dat ik je bezit ben,’ snauwde ze, scherper dan haar bedoeling was.

‘O, godallemachtig! Heeft iemand dan gezegd dat je dat bent?’ Zijn zelden opstekende woede verdween net zo snel als hij was opgekomen. ‘En als we trouwen word je ook niet mijn bezit. Dan word je mijn partner.’

‘Ik heb je vanaf het begin af aan verteld dat ik niets zie in trouwen.’

Glimlachend ging hij achterover op het bed liggen. ‘Dat zeg je steeds. Maar wacht maar tot je mijn moeder hebt ontmoet. Je zult haar vast aardig vinden. En ze is vastbesloten jou als schoondochter binnen te halen.’

Ik heb hier helemaal geen zin in, dacht Jacey. Echt helemaal niet. Hoe red ik me hieruit?

Alsof het was afgesproken, rinkelde haar telefoon. En toen ze opnam, wist ze dat ze het antwoord had.

Majoor Fairhaven was nog precies zoals Jacey hem zich herinnerde. Zijn onberispelijke kapsel, zijn onberispelijke pak, het kleine geëmailleerde insigne in zijn knoopsgat, dat discreet aangaf dat hij bij de Koninklijke Marine had gezeten. Ze kon hem zich helemaal niet voorstellen als marinier. Maar ach, dacht ze, ik kan me hem ook niet voorstellen als jongeman. Ik kan me hem niet anders voorstellen dan dat hij hier in dit saaie kantoor zit met de crèmekleurige muren, het overheidsmeubilair en de ingelijste foto van de koningin aan de muur.

De majoor glimlachte vanachter zijn bureau naar haar. ‘Fijn dat u kon komen, dokter Muldaire.’ Hij wachtte even en ging toen verder: ‘Eerlijk gezegd wist ik niet of u zou komen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ben nieuwsgierig. Waarom ik? Ik heb twee jaar geleden voor het laatst voor u gewerkt. En volgens mij heb ik toen ik wegging tegen u gezegd dat ik een nieuw leven wilde beginnen. Een rustig leven, zodat ik mijn vak kon uitoefenen.’

‘Dat klopt. En ik respecteer uw keuze.’ Hij leunde achterover, zette zijn vingers tegen elkaar en keek haar vriendelijk aan. ‘Vindt u het prettig werken als een overwerkt, onderbetaald factotum in het Midland General?’

‘Ik houd van mijn werk,’ zei ze.

‘Dat geloof ik graag.’ Weer een stilte. ‘Ik heb gehoord dat dokter Anton O’Rhiann een knappe vent is. De Iers-Franse combinatie zal vast zorgen voor interessante... avonden.’

Ze kende majoor Fairhaven veel te goed om boos op hem te worden. Dus zei ze lachend: ‘Ik ben niet onder de indruk, hoor. Dat had iedere leerling-verpleegster u kunnen vertellen. Zegt u me nou maar gewoon waarom u me heeft gebeld, na zo’n lange tijd.’

Hij hing nog dieper in zijn stoel en vroeg: ‘Ooit van Techtátuan gehoord?’

‘Nee.’

‘Dat hebben weinig mensen,’ gaf hij toe. ‘Het ligt in Guachtàl, in het midden van Zuid-Amerika.’ Hij gaf haar een paar vellen papier. ‘Lees dit.’

Ze las de eerste pagina snel door en zei toen: ‘Veel regenwoud, een paar dorpjes en een grote stad. De oorspronkelijke bevolking stamt af van de Inca’s, de heersende klasse is Spaans en stammen af van de Conquistadores. Ze hebben een goed poloteam, organiseren een tweederangs filmfestival, regelen waarschijnlijk met drank overgoten feesten en

worden strontlazarus in het plaatselijke wijnlokaal.' En na de tweede pagina: 'En de economie is corrupt. Nou, dat is een enorme verrassing. Er ligt nazigoud dat is gedeponeed door SS-generaals die hun geloof in het Duizendjarige Rijk begonnen te verliezen, er wordt wat geld witgewassen en er staat een mooie lijst met bedrijven voor de belastingontduikers.' Ze keek de majoor aan. 'En uiteraard geen vrije verkiezingen. Wie is de baas in Guachtal?'

De majoor schoof een foto over zijn bureau. Jacey zag een dikke man met een brede glimlach, in een uniform behangen met medailles. Hij had zijn beide armen in de lucht gestoken, alsof hij een overwinning vierde, en werd geflankeerd door gewapende soldaten.

'Dat is generalissimo Hernandez,' vertelde de majoor. Hij glimlachte even. 'Met zijn bodyguards.'

'Een echte bullebak?' vermoedde Jacey.

'Verrassend genoeg,' zei Fairhaven, 'is Hernandez redelijk populair. Hij heeft een goede militaire staat van dienst en het leger staat achter hem. Sommige van die medailles zijn echt, hoewel hij ze gekregen heeft als jongeman. Ik denk dat hij het soort soldaat was dat te stom was om het gevaar te herkennen, ook al werd hij er rechtstreeks mee geconfronteerd. Maar feit blijft dat hij die blikken dingen heeft verdiend en heel veel mensen zien hem als een oorlogsheld.'

'Ook als financieel genie?' vroeg Jacey sceptisch.

'Nee.' De majoor grijnsde even. 'Maar dat is deze meneer wel.' Hij tikte op de foto en Jacey zag dat er een groep burgers achter Hernandez stond.

'Señor Nicolás Schlemann. Een zeer geslepen vent. Hij vindt het prima dat Hernandez voor alle mensen paradeert, maar hij gaat over de financiën. En dat maakt hem tot de echte machthebber achter de troon.'

De gezichten van de burgers waren amper zichtbaar. Ni-